

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 31

4. srpna 2019

Cena: 8 Kč

Putovali jsme

Putování, poutě jsou v tomto tisíciletí opět v oblibě. Člověk v sobě potřebuje něco opravit a ví, že chůze vedená k určitému cíli, chůze, která dá zabrat, mu v té opravě skutečně pomůže. Dali jsme se u nás v Broumově v roce 2012 do podobného putování, protože jsme pocítovali, že je třeba v dnešním světě nacházet cestu k pravdě. Kdo by lépe mohl být pomocníkem takového putování než Mistr Jan Hus? Proto jsme prošli Pout' pro pravdu s Mistrem Janem.

A tak se každé léto vydáváme z Husova sboru přes broumovské náměstí kolem gymnázia z Broumova Jiráskovou cestou pod Stěny a dál. Každý rok má svoje téma, které se nějakým způsobem vztahuje k pravdě. Byly roky významné výročími (Cyryla a Metoděje, Husa samotného, Jeronýma Pražského, české státnosti), byly roky obyčejné, ale pořád je nad čím se při putování zamýšlet.

Vždyť pravda, jak jí rozumí Bible, není něco, co člověk vidí, pozoruje a bere pouze na vědomí, ale co do svého žití přijímá a sám činí. Je to harmonie člověka s řádem života, je bytostná. Význam biblického slova „emet“ (= pravda) je odvozen od slovesa, které ujišťuje, že se něco stane určitým způsobem (od toho je známé „amen!“), že jde o něco stálého, spolehlivého, věrného, jistého. O něco, co má zdroj v Bohu. Je to kotva lidského bytí. Kotva těch, kdo věří, i těch, kdo o ní ani nevědí, ale přece je drží. Protože běda tomu, kdo nekotví v pravdě: snadno jim zmitají bouře kdejakých lží, falešných zpráv a nejistot.

Jedna bajka to, o co jde, vystihuje nadmíru přesně: Starý muž vyprávěl svému vnukovi o velké bitvě, která probíhá v nitru každého člověka. Řekl mu: „Chlapče, ta bitva v každém z nás je bitvou mezi dvěma

vlky. Jeden je zlý: Je to vztek, žárlivost, závist, smutek, sobectví, namyšlenost, hrubost, nenávisť, sebestřednost a faleš. Ten druhý je dobrý: Je to láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, naděje, empatie, štědrost, věrnost, soucit, důvěra a víra.“ Vnuk o tom přemýšlel a potom se zeptal: „A který vlk vyhraje?“ Děda odpověděl: „Ten, kterého denně krmiš...“

Daniel Stach, onen obdivuhodný moderátor pořadu Hyde Park Civilizace, zmínil v jednom rozhlasovém rozhovoru, že pozoruje, jak lidem přestává vadit lež. Hus je pro nás výzvou, abychom svoje vlastní bytí budovali na pravdě, ne na pohodlí, protože to vede snadno k uhybání a ke lži.

Jak vážné to může mít následky, o tom jsme při poutních zastaveních vyslechli několik myšlenek proslulého psychologa Viktora Emanuela Frankla, který sám prošel koncentračním táborem a po válce zkoumal lidi, jež to také potkalo. Došel k tomu, že i ve strašlivých podmínkách „je věcí vnitřního rozhodnutí pro nebo proti, zda si člověk nechá uloupit to nejvlastnější – vnitřní svobodu a důstojnost.“

To byla i Husova volba, když mu nabízel, že ze všeho v Kostnici může vyváznout, že ujde ohni, když

Dokončení na str. 3

Romano Dživipen

- festival hudby, tance a romského života v divadle Ponec

Husitské centrum o.p.s. ve spolupráci s divadlem Ponec - divadlo pro tanec uspořádalo festival Romano Dživipen. Po roční pauze se opět ukázalo, že spolupráce jim jde ve všech směrech. Na festivalu vystoupily taneční soubory dlouhodobě podporované NPK Husita. Dále se představila hudební kapela UGC, skvělá tanečnice indických stylů Anežka Hessová a divadlo Ponec si připravilo vystoupení v africkém duchu i taneční workshop. Celým večerem provedli úžasní moderátoři Marek Jano a Michal Žolták a občerstvení připravily maminky účinkujících dětí, které rozjíždějí vlastní cateringový podnik. V rámci doprovodného programu vystoupili hudebníci z žižkovské komunity a tím vyplnili prostor pro odpočinek vystupujících a moderátorů. Celý večer ukončilo vyhlášení celoroční bodovací soutěže NPK Husita, kdy byly děti oceněny za aktivity v rámci klubu. Festival se nesl v příjemném duchu a oslavě konce školního roku. Děkujeme divadlu Ponec - divadlu pro tanec za příjemnou spolupráci.

Anna Zavřelová, foto Jan Stojaspal

Dobrodružná záchrana Husova pomníku

Po 15. březnu 1939 převládaly v českém obyvatelstvu pocity beznaděje a zklamání ze ztráty národní samostatnosti a státní suverenity. Z traumatu okupace se však národ dokázal po krátké době vzpamatovat. K posílení národní identity v prvním roce okupace významně napomáhala slavení svátků. Jedním z nejpřesvědčivějších symbolů české svěbytnosti, ke kterým se obyvatelstvo po zřízení protektorátu vztahovalo, byla osobnost M. Jana Husa. Mezi čelní podporovatele Husovy památky se od svého vzniku v roce 1920 řadila Církev československá (husitská), jejíž věřící z Hlinska se v červenci 1939 zasloužili o záchranu Husova pomníku v Jihlavě.

V letošním červenci jsme si připomněli 80. výročí dobrodružné záchranné akce, při které byl za dramatických okolností poničený pomník převezen z Jihlavy do Hlinska.

Dílo akademického sochaře Františka Vladimíra Foita z Doupi u Telče, které bylo před Besedním domem v Jihlavě slavnostně odhaleno při příležitosti desátého výročí vzniku samostatné republiky 28. října 1928, se po nacistické okupaci českých zemí stávalo terčem nenávisných útoků místních německých nacionalistů. Po břez-

nu 1939 se vandalské útoky vystupňovaly natolik, že hrozilo jeho zničení. Hlava Husova tyčící se v sedmimetrové výšce, byla otlučena, pomník včetně postranních reliéfů natřen dehtem a červenou barvou. Na zadní stranu pomníku vandalové namalovali velkou židovskou hvězdu, schránka, v níž byla prst' z legionářských bojišť,

Bohoslužba v přírodě u pomníku Mistra Jana Husa v Klokočí

Tak jako již tradičně v letních měsících se také letos 21. července setkali členové a příznivci náboženské obce Turnov - nejen aby si připomněli významné výročí. Bratr farář Bezděčík zaměřil své kázání na známý příběh Marty a Marie z 10. kapitoly podle Lukáše. Zatímco Marta jako ustaraná a pracovitá žena uklízí a připravuje pohoštění, Marie poslouchá slova Ježíšova. Tato různá chování nás inspirují k tomu, abychom lépe rozvažovali míru svých činností a nepromeškali ten správný okamžik, kdy chce Bůh s námi hovořit. Br. Bezděčík doložil tento přístup rozvažování citací z Čapkovy Knihy apokryfů. Vhodné místo právě pro takové duchovní soustředění je i pod skalním masivem v blízkosti zříceniny středověkého hradu Rotštejn, kde jsme zároveň nabrali další síly pro životní běh. K našemu povzbuzení u Mistra Jana posloužila i závěrečná píseň „Král věčný nám požehnej“ s následným přátelským posezením.

Cestmír Jan Holeček

byla rozbita, vzácná hlína rozmetána. Německé vedení města se proto rozhodlo sochu raději odstranit a uložit v městské ohradě. Odborné rozebrání provedl český kameník J. Hurda z Jihlavy. Pomník byl složen v městské ohradě mezi trámy a cihlami a hrozilo jeho rozebrání na štěrky a stavební kámen. O jeho osudu se prostřednictvím předsedy Josefa Svobody dozvěděla rada starších Církve československé (husitské) z Hlinska a požádala jihlavské Čechy ze Spolku pro postavení pomníku

M. J. Husa, aby jí ho darovali. To se po opakovaných jednáních podařilo a velká část tohoto pomníku byla koncem července 1939 převezena do Hlinska. Transport se ovšem neobešel bez těžkostí. Nejprve pár slov k iniciátorovi celé záchranné akce Josefu Svobodovi. Předseda rady starších v Hlinsku byl též velitelem dobrovolných hasičů. Když nacisté 24. června 1942 likvidovali Ležáky, svolal do zbrojnice několik hasičů a se starou automobilovou stříkačkou a s další výzbrojí vyjeli k Le-

žákům hasit. Zastavení a rezolutně vrácení byli dva kilometry před dýmající osadou. Přesto si místní občané v Hlinsku ještě dlouho jejich odhodlání pamatovali. Vedení náboženské obce v Hlinsku poslalo 30. července 1939 v brzkých ranních hodinách skoro pět desítek svých členů – většinou kameníků zdejších lomů a kamenických dílen – v koloně šesti nákladních aut s jedním jeřábem do Jihlavy. Nakládání rozměrného pomníku probíhalo nejprve bez

Pokračování na str. 3

SYMPOSION

Už neřeším,
zda jsem vinen.
Co Týn Týnem,
opít vínem.

Už neřeším,
zda jsem vinen.
Kdo je otcem,
kdo je synem.

Rozjímám
o kmeni vinném.
S Tebou, Pane,
nezahynem.

NÚN

Když po chybě přijde chyba,
z člověka se stane ryba.

Proto ryby loví Rybář,
odpuštěcí anti-chybař.

TÝDNY

Bez ustání v věčném Slovu
počátek se rodí znovu.

Moábská Rút letním lánem
všemi směry za svým Pánem
běží, plná slávy Ducha,
slepá k uším, jež jsou hluchá.

To je slepost pravé lásky:
sluncem zalitými vlásky
bloudit zrakem pod jabloní,
kde žádá změna nezazvoní.

Ani hmota, ani duch,
jenom Svátý, Jsoucí Bůh.

Autor: Matěj Čihák

Ještě jednou o „Poutníku Božím humorem“

Jak již byli čtenáři Českého zápasu informováni, vyšla v souvislosti s připomínkou nedožitého 90. narozenin bratra emeritního patriarchy Josefa Špaka knížka o jeho životě, nazvaná „Poutník Božím humorem“, která už svým názvem přiléhavě vystihuje tuto výjimečnou osobnost naší církve. Mimo jiné jsou zde zmíněny i jeho mimořádné hudební vlohy. Já bych ve své osobní vzpomínce ráda připomněla právě toto jeho obdarování, ale především společně prožité chvíle v našem malém obecnství, které jsme při zpěvu vytvořili a kde jsme prožili mnoho krásných chvil.

Ale to, o čem chci vyprávět, vlastně začalo mnohem dříve, někdy v osmdesátých letech minulého století v podolské náboženské obci, kde tehdy působila jako farářka moje maminka, sestra Aurelie Durhánková. Ta zde založila pěvecký kroužek, jehož vedení jsem se po její smrti ujal já. A protože bratr Josef těžce nesl, že v té době prakticky neexistoval v Praze církevní pěvecký sbor, začal se o naši činnost zajímat a záhy se ujal jeho vedení. Postupně přibývali další členové, a tak jsme svým zpěvem obohacovali různá církevní shromáždění a vyjeli zpívat i na Kirchentag do Lipska.

S naším sborem jsme kromě pěveckých vystoupení slavili společně narozeniny jeho členů, kde se hodně zpívalo v odlehčeném duchu, zněly zde především trampské písně, které jsme spolu s bratrem Karlem Bláhou z řevnické náboženské obce doprovázeli na kytary a které měl bratr Josef moc rád. Dokázal se jim od srdce zasmát.

Vybavuje se mi i vzpomínka na soustředění našeho malého sboru, které jsme o jednom jarním víkendy prožili na naší chalupě na Sedlčansku a na chalupě člena našeho sboru, který zde s námi sousedil. Kromě náviku písni jsme hráli na kytary a zpívali, grilovali kuřata, vyjeli společně na výlet do blízkých Vrchotových Janovic, prostě prožívali pohodu. V neděli ráno se u nás ve světnici konala malá pobožnost, která byla v tomto netradičním prostředí pro všechny hezkým zážitkem.

Jistě by toho bylo ještě dost nač vzpomínat, ale tato moje vzpomínka má být především díkem a prostou kytičkou, věnovanou památce bratra Josefa, tohoto radostného člověka, který svou církev miloval a sloužil jí v míře svých obdarování, mimo jiné také svým zpěvem.

Miroslava Jarolímová

Velmi vážené věci

Dnes jsem si vzpomněl na Marii. Byla to velmi zvláštní stařenka v Domově důchodců. Vlastně byla první, které jsem nesl "poslední pomazání."

Jako čerstvý a nadšený novokněz jsem se vši vážností vyslechl zdravotní sestru, která mi přišla vzkázat, že paní Marie z druhého patra si přeje, abych za ní po bohoslužbách přišel a pomohl její duši připravit se na věčnost. Samozřejmě jsem si nachystal vše potřebné, založil si příslušné stránky v Bibli, které jsem chtěl číst, vzal si štolu a vydal se na cestu.

Bylo už pozdě odpoledne, když jsem, před těmi dvaceti roky, vstoupil do jejího pokoje. Stíny stromu, který se majestátně rozprostíral před oknem, vykreslovaly po stěnách místnosti celou tu vážnost, se kterou jsem přicházel splnit svou povinnost. Uvnitř bylo ticho. Marie ležela na posteli. Na stole před obrázkem svaté Rodiny hořela svíčka. Chvilí jsem se ostýchal přistoupit blíže, ale když jsem viděl, že má Marie zavřené oči, na chvíli jsem zapochyboval.

Hlavou mi prolétla otázka, jestli náhodou nezemřela dřív, než jsem přišel.

Přistoupil jsem blíže. Když jsem se pomalu skláněl k jejímu hrudníku, abych si poslechl, jestli dýchá, najednou otevřela oči a hlubokým hlasem ze sebe vyrazila „baf“. Nikdy předtím jsem se tak nevylekal. Zatímco jsem se skácel na židli vedle postele, paní Marie se smála. Smála se tak, že jsem se k ní nakonec přidal. Nevěděl jsem, jestli se směju své domnělé vážnosti, nebo tomu, že někdo tak starý a nemocný jako ona, si je ochoten ještě dělat legraci. Později mi sestry prozradily, že Marie to tak prostě zkouší na každého kněze, který do domova přichází, a obzvláště na ty mladší.

Myslím si, že by nám všem „vážným věřícím“ prospělo, kdybychom se třeba před křížem modlili a dívali se na Ježíše, který z ničeho nic otevře oči a řekne „baf“. To by pak bylo jiné. Doslova léčba šokem. „Tak vy mě rádi pozorujete mrtvého, ale já žiju a mám rád legraci, třeba i pěkně potouchlou.“ Ale kdeže. Ježíš přece není žádný rošťák. Nebo...

Převzato z www.bratrfilip.cz

Z kazatelského plánu

8. neděle po svatém Duchu

Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno. Tvoje milosrdenství bud', Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme! (Žalm 33,20-22)

První čtení: Kazatel 1,2.12-14; 2,18-23

Tužby pro dobu po Duchu svatém (III):

1. Abychom širokou cestu hříchu opustili a na úzkou cestu života v Kristu vstoupili, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom okolnímu světu v nouzi a mravní bídě duchovně i hmotně pomáhali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, ty jsi natolik dobrý, že se smíme k tobě utíkat, i když si pro naše hříchy zasluhujeme spíše trest než milost. Prosíme tě, odpusť nám vše, z čeho nás obviňuje svědomí, a ved' nás k nápravě! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Koloským 3,1-11

Evangelium: Lukáš 12,13-21

Verše k obětování: Exodus 24,4-5

Verše k požehnání: Žalm 49,6-7.16

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, dej, ať tvá milost, kterou jsme ve svátosti večere Páně přijali, je nám povzbuzením pro duši i tělo, abychom uzdraveni na duši i na těle chválili a oslavovali jméno Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 46, 87, 51, 95, 149, 151, 166

Nad Písmem

Co je naším cílem? Naděje, zakotvená v nebesích? L 10,25-37

Touha po správném a věčném životě je asi v každém člověku. Znovu se v prázdninovém textu evangelia Lukášova setkáváme s otázkami, které si člověk často klade. Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě? Miluji Boha opravdu z celého srdce, celou duší, celou svou silou a myslí? A kdo je můj bližní? Dokážu milovat i jeho? Ano, umíme dávat rady druhým a snad i víme, jak by to mělo ve vztahu k bližním vypadat. Ale... Nejsme dokonalí a dobře víme, že se učíme „chodit po Jeho stezkách“ celý život. Odpoví nám tedy opět Písmo, abychom se příliš neodchýlili ze správného směru. Apoštol Pavel píše Koloským: „Tak budete svým životem dělat Pánu čest a stále se mu líbit, ve všem poneseť ovoce dobrých skutků, budete růst v poznání Boha a z jeho božské slávy nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti.“ Jak jednoduše se slova čtou a jak těžké je naplňovat těmito skutky svůj život. Pochybujeme o sobě, pochybujeme o Boží lásce k nám, bojíme se, abychom nezůstali sami. Každý den je ověřo-

vána naše síla a pevnost víry. Jak důležité je pro nás všechny společenství ostatních lidí. Jak důležité je vědět, že nás někdo potřebuje. To všechno víme. A tak si zakládáme „profily“, komunikujeme „přes síť“, počítáme „lajky“. Znovu však pokládám otázku, kterou se ptá zákoník v dnešním evangeliu: „Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Kolik přátel mám získat na svůj profil? Nebo toto jsou moji bližní? Napadlo mě, že máme bližní a „svě“ bližní. Bližní se učíme mít rádi. Tak nám radí Pán Ježíš. Své bližní jsme schopni milovat z celého srdce. Možná dělíme bližní na ty, které máme na facebooku, které jsme si přidali do svých přátel a na ty ostatní.

Je to špatně nebo dobře, co myslíte? Celý dnešní příběh si můžeme představit i jinak. My jsme ten oloupený a zbitý člověk z příběhu o milosrdenství, ponechaný polomrtvý na cestě. Každý z nás byl a je zachráněný. Máme ovázané rány, je o nás postaráno a „... bude-li to stát víc, já to zaplatím, až se budu vracet.“ Kdo je pro nás tím milosrdným Samaritánem? Je to někdo „ze sítě“? Odpověď zná každý z vás. Je to naděje, zakotvená v nebesích. Ale ještě k tomu nám odpoví poslední verše evangelia Lukášova: „Kdo byl bližní tomu, který upadl mezi lupiče? Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Tak jděme a jednejme také tak, i mimo síť a facebook. Amen.

Ivana Krejčí

**Svatý Bože, dej,
ať tě milujeme z celé hloubky svého srdce, celou duší,
celou svou silou a celou svou myslí.
Ať nás tvůj Duch svatý neopouští a tvůj Syn, Pán Ježíš Kristus,
ať je naší neochvějnou nadějí a máme podíl
na zaslíbení věčného života,
ve jménu Otce, i Syna i Ducha svatého. Amen**

Dobrodružná záchrana...

Dokončení ze str. 1

většího zájmu veřejnosti i bezpečnostních složek. Až když čeští obyvatelé města začali k automobilům přinášet květiny, na jeden z vozů umístili také státní vlajku, upozornili na událost jihlavské Němce. Za chvíli přijeli na místo dva příslušníci gestapa a začalo vyšetřování. Ačkoli hlinecká rada starších získala od německé správy města povolení k převozu pomníku, nechtělo gestapo povolit jeho převoz a trvalo na předložení písemného souhlasu jihlavského starosty. Po dohodě uzavřené na místní služebně Schutzpolizei posádky šesti nákladních vozů přeje jen odjely. Za Jihlavou v Bedřichově byly ovšem znovu zadrženy gestapem. Ujet se podařilo jen dvěma vozům a částí závozníků, zbylá čtyři nákladní auta se musela

v doprovodu vrátit zpět do Jihlavy. „Podivný průvod našich a gestapáckých aut. Když podjížděl pod viaduktem dráhy Tábor – Jihlava, jel nahoře vlak a v něm zvláštní náhodou někteří lidé z Hlinska. Spatřili pomník vezenny zpět, zatčené mezi vojáky s puškami – za několik hodin celé Hlinsko vědělo, co se stalo,“ vzpomínal po válce farář Šustr. Zadrženi byli internováni v kasárnách zřízených v jedné z jihlavských škol. Vedoucí výpravy hlinecký farář Václav Šustr, předseda rady starších Josef Svoboda a člen rady starších Karel Olmer byli vyšetřováni gestapem na služebně v Hluboké ulici. Propustili je až na starostův zásah v nočních hodinách. Ve věznicí ale zůstal věřící Karel Olmer, který se během výslechu pustil do hádky s úředníkem gestapa. I jeho se díky intervenci okresního hejtmána

a hlineckého starosty Václava Dřevíkovského podařilo po dvou-týdenním věznění z Jihlavy vyreklamovat a mohl se vrátit domů. Převoz zbytku pomníku (27 kvádrů) později zajistil po železnici jihlavský kameník J. Hurda.

V Jihlavě se Češi s pomníkem loučili květinami a stejně Husovu sochu vítali v Hlinsku. „Původně jsme si činili naději, že jej v nejbližší době budeme moci postavit. Ale brzy se ukázalo, že to nebude možné. Vždyť to byl pomník osvobození.“

Během válečných let tak ležela socha za Husovým sborem v Hlinsku a postupně ji zakrýval černý bez. Po osvobození Československa věřící ještě pět let shromažďovali finanční prostředky a vybírali vhodné místo pro rozměrný pomník. Nakonec bylo vybráno návrší na Skalce nedaleko Hlinska, kde byla tradičně v předvečer Husovy mučednické smrti zapalována symbolická hranice.

Husův pomník zde byl odhalen 4. července 1950. Slavnostní události předcházely důkladné a promyšlené přípravy. Opravy sochy a reliéfů provedl sochař Jan Vejmelek z továrny na zpracování kamene v Doupi u Telče, kde pomník původně vznikl. Na terénních úpravách, převozu materiálu a stavbě pomníku brigádně pomáhaly desítky věřících. Kromě plakátů, propagační brožury, pohlednic, pamětních listů a odznaků vytiskli členové církevní mládeže též 5000 kusů letáků, které z letadla Aeroklubu rozhazoval i bratr farář

Šustr. Ve vypálené osadě Ležáky odebral symbolickou prst ležácký rodák bratr Čech, toho času bytem ve Rvácově, který si zachránil život, neboť byl v červnu 1942 nuceně nasazen na práce v Říši.

Asi 3000 účastníků oslav procházelo po ranních bohoslužbách v průvodu od Husova sboru na Skalku. Při bohoslužbách, které vedl biskup Jan Amos Tabach, nikoli náhodou kázal duchovní Pavel Sochr, jenž byl též slavnostním řečníkem při kladení základního kamene k Husovu pomníku v roce 1926 na jeho původním místě v Jihlavě.

Znovuodhalení Husovy sochy provedl biskup Tabach, při odhalování postranních reliéfů se přidali bývalý a současný předseda rady starších Josef Svoboda a Jan Šmahel. Sportovní odbor Sokola v Hlinsku mezitím rozestavil štafetu 50 běžců z Ležáků, kteří přinesli schránku s prsty z Ležáků, jež byla společně s pamětní listinou uložena v pomníku. Ukládání provedli společně s biskupem Tabachem pozůstali po Karlu Olmerovi, jenž byl nejdéle vězněn po záchranné akci v Jihlavě, a tragicky v roce 1948 zahynul při havárii na motocyklu. Odpoledne slavnost pokračovala návštěvou a pobožností v Ležákách a večer byla zakončena symbolickým zapálením hranice na Skalce.

Na Husově pomníku čteme neobvyklý nápis „Pravdu neupálíš“. Obětavým jednáním věřících z Hlinska nezůstává jeho obsah prázdný.

Martin Jindra

Převoz pomníku z Jihlavy, na chladiči auta čs. vlajka a květiny, které podráždily jihlavské Němce

Putovali jsme

Pokračování ze str. 1

pohromadě“. Není snadné toho docílit, duši pohromadě udržet v dnešním světě, kde nás ze všech stran zavalují hromady „informací“ i hromady věcí, které jsou dostupné. Je třeba najít a zvolit to podstatné, kotvu v pravdě. Máme-li hrůzu z toho, že pravda něco stojí, pak je třeba si uvědomit, že stojí za to. Má cenu bytí.

Vlastního bytí – či možnosti jeho ztráty a proměny v pouhé, byť blahobytné přežívání.

Proto Hus doporučuje pravdu hledat, slyšet, učit se, milovat, říkat, držet i bránit. Proto půjdeme příští rok znovu, protože to znamená také sám se pravdě vystavit a nechat ji promlouvat do svého života.

Jana Wienerová

Jan Hus by měl radost

Zuzka, Jakoubek, Kryštof, Mirinka, Kájík, Adélka, to jsou jen některá ze jmen dětí, které se účastnily na začátku července husitského tábora rodin s dětmi v Železné Rudě. Výlety, pěší túry, stezka odvahy, společné modlitby a mnoho dalších aktivit bylo naplní společného setkání. Děti od čtyř do dvanácti let se ani chvíli nenudily. Počasí nám přálo. Na výletech jsme měli možnost potkat vlky, rysy, divoké koně, pratury, pochopitelně ve vybraných rezervacích. Každý večer probíhala společná setkání nad biblickými tématy. Děti zakončily svůj pobyt na táboře párty a tancem. V sobotu jsme všichni odjížděli po závěrečné bohoslužbě. Zvláštní poděkování patří Zuzce a Jardovi Kalenským, kteří celý tábor vedli a plzeňské diecézi, která nám pobyt v Husitovi umožnila. Za rok se těšíme všichni v rekonstruovaném sídle NA SHLEDANOU. bratr Slávek Felcman

Můžete si přečíst

Ticho jako cesta do hloubky vlastního a k jiným náboženstvím

Původem Rakušan, ve Spojených státech amerických dlouhodobě žijící mnich benediktinské tradice, v současnosti dvaadevadesátiletý David Steindl-Rast, je pokládán spolu s Thomasem Mertonem za klasika mezináboženského dialogu, a nejen to, i mezináboženského sdílení. V Praze byl dvakrát, na dvou mezinárodních transpersonálních konferencích (1992, 2017). Česky od něj doposud vyšly články, např. Krize významu (1992) a Úvahy o závislosti (1992). Nakladatelství Holos sloužící Mezinárodnímu transpersonálnímu centru vydalo v těchto dnech v češtině knihu *Cestou ticha* s podtitulem *Žít posvátné ve všední dny*. Transpersonalisté pěstují psychologii a psychoterapii se spirituálními přesahy. Udita Panconcelliová, která dlouhodobě zprostředkovává tuto osobnost českému prostředí, se tentokrát ujala překladu jeho knihy *The Way of Silence* (2016) a doplnila text pasážemi z jeho dřívější publikace *A Listening Heart* (1999).

Překlad předává autorův jemný, poetický styl řeči. Bohužel se však překladatelka pohybuje v jiném kulturním zázemí a volí pro významy se zavedenými českými výrazy vlastní, svérázné verze jmen osob, míst a teologických pojmů. Týká se to zejména pro autora výchozího křesťanského obsahu knížky. Překlad je vybaven originální obálkou a vytištěn na křídovém papíře. Bratr David se od šedesátých let minulého století věnuje jako aktivní účastník sdílení mezi křesťanskou a buddhistickou mnišskou tradicí. Setkal se zejména se zenem

tak, jak ho tlumočí japonští mistři Šunrjú Suzuki, Hakuun Jasutani, Soen Nakagawa a Eido Tai Šimano. Útlá (133 s.), dobře čtivá brožura počítá se třemi dimensemi života, slovem (resp. Slovem), tichem a jednáním. Pro křesťanství, v němž je autor doma, je klíčem k vnitřnímu prostoru Slovo, nikoli jen ve smyslu pouček a příkazů. Spíše má jít o to, jak autor říká, slyšet Boží zpěv, naslouchat Slovu promlouvajícímu v každé drobné jednotlivosti.

Druhými dveřmi je mlčení, jistě ne pouze jako absence zvuku. Autor zmiňuje světlem prozářené tiché vnitřní bytí. To je cesta charakteristická pro buddhismus. Křesťanská mnišská zkušenost však také zná ticho jako cestu kontemplace. Obě cesty, a s nimi cestu jednání, je třeba vyvažovat. Steindl-Rast nenavrhuje proplétat rituály a nauky křesťanství s jejich analogiemi v buddhismu, hinduismu, súfijském islámu a jiných tradicích. Spíše svým křesťanským čtenářům doporučuje poučit se u jiných tradic a prohloubit tak svou vlastní praxi. Ve své mystické hloubce nejsou od sebe náboženství vzdálená.

Knihy je prakticky orientovaná, nabízí postupy, jak se odvrátit od hluku a rozptýlení, být pozorní, utišit mysl a získat moudrost a vhled, a tak objevit vnitřní svobodu. Tomu, kdo s autorem nesdílí jeho postoje, nabízí tato publikace informaci o kultivované podobě mezináboženské spolupráce.

www.info.dingir.cz, autor: Ivan Štampach

Výroční kalendář Blahoslav 2020

Vážení čtenáři, na stránkách výročního kalendáře Blahoslav naleznete osobitost, originalitu, upřímnou víru, touhu po pravdě, spravedlnosti i křesťanských ctnostech. Rozdělen je na tři části. V té úvodní, věnované 100. výročí naší církve, se stručně zamýšlejí zejména akademici Husitské teologické fakulty. Další přináší svědectví farářů i laiků o životě a historii naší církve. Ve třetí části jsou nabízeny literární příspěvky prozaické i povznášející verše křesťanské poezie. Dobrou vizitkou našich věřících je kultivovaná mateřština, silné příběhy, dojemné vzpomínky. Neschází však ani humorné polohy. Z předkládaných textů vnímáme hodnotové zakotvení autorů, které je pro nás posilou. Věřme a doufáme, že výroční kalendář Blahoslav zaujme výstižností napsaného a splní vaše očekávání.

Olga Nytrová a Václav Strachota

Zprávy

Letní tábor

nizkoprahového klubu Husita 2019

Jako každý rok NPK Husita vyrazil začátkem července na letní tábor. Už třetím rokem jsme jeli na faru ČČSH v Horažďovicích, kde nás mile přivítal Samuel Vašín. Letos se tábor točil okolo snů a cílů, za kterými děti chtějí směřovat. Každý večer jsme se tomuto tématu věnovali v podobě her, preventivních programů či prostého povídání. Dopolodní program byl přizpůsoben zájmům dětí v podobě tančení pod vedením Evy Džobákové a fotbalových tréninků. Odpoledne jsme vyráželi na výlety k vodě do aquaparku či na koně ve vedlejší vesnici. Pro většinu dětí to bylo poprvé, co usedly do koňského sedla, a odvázejí si tím pádem hluboký zážitek. Nezapomněli jsme ani na opékání buřtů a bojovku, která se nesla v magickém duchu a na konci cesty čekala na děti sudička s lektvarem, který jim dopomůže dosáhnout jejich snu. Děkujeme za milé pohostinství a střechu nad hlavou Samuelovi Vašínovi a za ukázání krás Horažďovic a okolí. Budeme se těšit zase příště, kdy do Horažďovic vyrazíme s celými rodinami.

Anna Zavřelová

Víkendový výjezd

nizkoprahových klubů Husita a Beztíže

Přišlo teplé období a my jsme se vydali společně s nizkoprahovým klubem Beztíže na víkendovku, která má již dlouholetou tradici. Tentokrát jsme vyrazili, společně s osmi dětmi, do Mukařova u Mnichova Hradiště, kde byl tým NPK Husita úplně poprvé. Víkend se nesl v duchu nových zážitků a překonávání určitých strachů v rámci bojovky či spálení svého strachu poslední večer u ohně. Jelikož nás zasáhlo velmi teplé počasí, jedno odpoledne jsme strávili na koupališti, ke kterému jsme všichni museli překonat kopcovitou cestu. Vše jsme zakončili společným obědem v Mnichově Hradišti a příjemnou cestou vlakem do Prahy. Jsme rádi, že jsme si to všichni užili, jak děti, tak i pracovníci. Věříme, že děti si odvezly nové zážitky a poznaly nové kamarády. Děkujeme a budeme se těšit na příští rok.

Anna Zavřelová

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Poslání sedmdesáti

V textu jsou vynechané dvojice písmen. Najdete je v nápovědě, ovšem v přeházeném pořadí.

R..U..E SE ŽE V..E J..NA JS.. Z..S..A

V N..E..CH

Nápověda:

OU, ÁN, SÍ, AD, AŠ, AP, JT, MÉ, EB

(Řešení z minulého čísla: Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit.)

Jana Krajčířiková

Den židovských památek

Druhou srpnovou nedělí, tedy 11. 8., se uskuteční Den židovských památek, jehož cílem je zpřístupnit a zviditelnit několik desítek památek, synagog a hřbitovů v regionech po celé České republice. Z pamětihodností pražského židovského města je součástí projektu pouze Jeruzalémská synagoga, na jejímž balkoně jsou k vidění dvě stálé expozice podrobně se zabývající právě péčí o židovské památky. V průběhu Dne židovských památek jsou všechny zapojené objekty zdarma přístupné od 10 do 17 h. **red**

Výberové konanie

Diecezná rada Cirkvi československej husitskej v Slovenskej republike vypisuje výberové konanie na obsadenie pozície mladšieho farára / farárky s rodinou bratislavskej náboženskej obce. Prosíme o zaslanie skráteného životopisu na adresu ČČSH – DR, Konventná 11, Bratislava 811 03, Slovenská republika či e-mail: ccsh@stonline.sk. **red**

Kostel sv. Mikuláše
na Staroměstském náměstí

pondělí 5. 8. 2019, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 6. 8. 2019, 17.00
Michal Hanzal – varhany
František Bílek – trubka
G. F. HÄNDEL, J. S. BACH, G. P. TELEMANN, W. A. MOZART

středa 7. 8. 2019, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Jana Jonášová – soprán
J. S. BACH, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, Ch. M. WIDOR

středa 7. 8. 2019, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlna – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

čtvrtek 8. 8. 2019, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 9. 8. 2019, 17.00
Marie Šestáková – varhany
Zuzana Koprivová – mezzosoprán
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, C. FRANCK

pátek 9. 8. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

sobota 10. 8. 2019, 17.00
ADAMUS TRIO
Jan Adamus – hoboj, anglický roh
Markéta Vokáčková – housle
Martin Levický – piano, varhany
J. S. BACH, W. A. MOZART, B. SMETANA, A. DVOŘÁK

sobota 10. 8. 2019, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

neděle 11. 8. 2019, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Ilona Slavíková – mezzosoprán
J. S. BACH, C. FRANCK, G. BIZET, A. DVOŘÁK

neděle 11. 8. 2019, 20.00
RADIO SYMPHONY COLLEGIUM
Marek Zvolánek – trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

Změna programu vyhrazena.

Z ekumeny

VZPOMÍNKA NA MISTRA JANA HUSA V KOŠICÍCH

Letošní ekumenická bohoslužba slova a hudby pod názvem CESTA – PRAVDA – ŽIVOT, kterou jsme uctili 604. výročí umučení M. Jana Husa, se konala 3. 7. 2019 v evangelickém kostele ECAV v Košicích na Terasě.

Program připravila Církev československá husitská v Košicích, hudební část Ženský pěvecký sbor Českého spolku v Košicích.

Vikář místní náboženské obce Róbert Kováts přivítal zástupce Ekumenického společenství církví a náboženských společností prof. Pavla Drába za Římskokatolickou církev, Jaroslava Szélesa za Reformovanou církev a ostatní členy ESC, emeritního biskupa Igora Mišinu za Evangelickou církev AV a zástupce biskupa ČČSH, generálního vikáře Rastislava Mišuru. V úvodním slově zdůraznil význam a odkaz Husova učení, kterým M. J. Hus vstoupil do českých a světových dějin jako kritik tehdejší církve.

Emeritní biskup ECAV Igor Mišina v kázání ocenil přínos reformátora, který ve svých kázáních poukazyval na úpadek církve a snažil se zastavit rozvrat mravů, zrušit obchodování s odpustky a přiblížit církev prostému lidu v jeho rodné řeči... Hranice na břehu Rýna v Kostnici vzplála, ale nesmrtné myšlenky a Husův odkaz se staly základem reformace křesťanské církve. K odkazu se hlásí i Církev československá husitská, která oslaví v lednu 2020 sto let od svého vzniku.

V hudební části ekumenické bohoslužby vystoupil Ženský pěvecký sbor Českého spolku v Košicích, který skladbami Césara Franca, Andrého Capleta a László Halmosa přispěl k silnému uměleckému zážitku všech přítomných. Slavnostní ekumenická bohoslužba uspořádaná v Košicích byla přítomnými velmi kladně hodnocena a stane se snad v budoucnu tradičním setkáním.

Růžena Kulichová, NO ČČSH Košice

HAMSA – AMULET I SUVENÝR Z PRÁZDNINOVÝCH CEST

Vypadá to jako téma pro čas dovolených: seriálová produkční stanice BBC Daisy Walschová zveřejnila 3. července krátké dokumentární video Starověký symbol společný mnoha náboženstvím o amuletu, velmi oblíbeném v severní Africe a na Předním východě. Hamsa jako ochranný amulet i jako umělecký předmět je tak běžná mezi muslimy, Židy a částečně i křesťany, že ji v této oblasti při prázdninových cestách nelze minout.

Hamsa má tvar otevřené dlaně pravé ruky; má tedy vyjadřovat ochranu, a to především před poškozením zlým pohledem a uráknutím. Chránící dlaně má proto někdy umístěno ve svém středu oko, které má účinku zlého pohledu zabránit (podobnou funkci má jiný amulet – nazar). Ruka hamsy ale nejen ochraňuje, nýbrž i žehná – v této funkci někdy prsty směřují dolů a hamsa může být zavěšena třeba na veřeje domu. Ohromné množství tvarů, materiálů nebo barev, které hamsy mají, dokládají jejich oblibu a kreativitu jejich tvůrců.

Ačkoliv se původ hamsy často hledá už ve starověké Mezopotámii, cestu do současného světa našla díky Berberům, svazku severoafrických národů a díky Arabům. Z arabského označení číslovky pět (a také pěti prstů) je odvozen její název. V předislámské kultuře Berberů hamsa odkazovala ke kartágské a fénické bohyni Tanit, muslimům připomíná ruku Fátimy, dcery Muhammadovy, a také je upomíná na pět pilířů islámu a pět denních modliteb, křesťanům symbolizuje ruku Mariinu, Židům například ochrannou moc Boha, který je vyvedl z Egypta „pevnou rukou a vztaženou paží“ (Deuteronomium 5,15). Významů, k nimž tento symbol odkazuje, je v každé tradici samozřejmě daleko víc.

V dokumentu Daisy Walschové vyjadřuje mladá Maročanka názor, že její generace v moc hamsy už příliš nevěří. Jiná respondentka si ale myslí, že tradice se nyní vrací. V roli suvenýru se neztrácí určitě.

www.info.dingir.cz, autor: Zdeněk Vojtíšek

Autor kresby: Tomáš Altman

